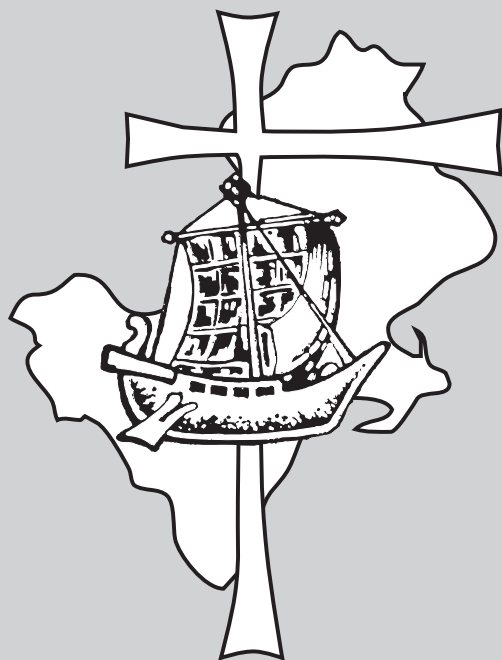

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

NOVEMBRE 2018

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

Sotecnic
seguretat

Sotecnic
telecomunicacions

Som una empresa que oferim un ampli ventall de serveis, entre els quals destaquen una secció dedicada a la fabricació, restauració i electrificació de campanes i rellotges monumentals. També realitzem instal·lacions i manteniments de megafonia, audiovisuals i sistemes de seguretat per grans espais.

Els nostres serveis:

- Fosa de campanes i objectes artístics.
- Fabricació i restauració de rellotgeria monumental.
- Megafonia de grans espais.
- Sistemes de seguretat.
- Telefonía: Mòbil i fixe.
- Seguretat, amb tots els seus serveis.
- Audiovisuals: venda i lloguer.

C/ Mossen Bellpuig, 2 | 43500 TORTOSA | T.: 977 446 717 | www.sotecnic.com

GIS

Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.

www.gis.cat

Office 365

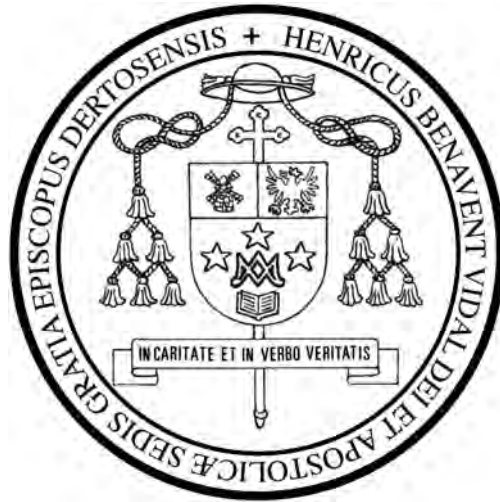

SharePoint
Lync
Exchange

C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa

Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat

Butlletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLIX - TOM CXXXI

Novembre 2018

Núm. 11

Sr. Bisbe

L'Església, una gran família

(PARAULES DE VIDA – 4 de novembre 2018)

Diuenge que ve se celebrarà en totes les diòcesis el dia de l'Església diocesana, la *Jornada de germanor*. Per a la gran majoria dels catòlics, l'experiència concreta de la seua pertinença a l'Església es viu en l'àmbit de la parròquia, que és la comunitat en la qual se celebren els sagraments, s'escolta la Paraula de Déu i es viu la fe. Però no podem oblidar que les parròquies no són comunitats aïllades i tancades en elles mateixes. Són part d'una Església particular presidida pel bisbe en comunió amb el Sant Pare, que és qui garanteix la nostra unió amb l'Església universal.

La vinculació a l'Església diocesana, portant a la pràctica les orientacions pastorals que proposa el bisbe després d'haver consultat als diferents organismes diocesans, i participant en les activitats que s'organitzen al llarg del curs, ens ajuda a créixer en el sentit de la nostra pertinença a l'Església i a superar la temptació de l'aïllament, que tant de mal fa a la comunitat cristiana. És evident que les propostes pastorals que s'ofereixen a tota la comunitat diocesana no esgoten la vida eclesial. Es tracta d'uns elements fonamentals que tots hem de compartir i que no impedeixen altres possibles iniciatives parroquials per respondre a les exigències de l'evangelització en el moment actual.

Per al curs que acabem de començar s'han programat una gran quantitat d'activitats de caràcter diocesà, dirigides a tots els agents de pastoral que estan compromesos en diferents àmbits de la vida eclesial (catequistes, voluntaris de Càritas, agents de pastoral prematrimonial i familiar, professors de religió, etc...); a cristians de totes les edats, estats i situacions (xiquets, joves, laics adults i persones de la tercera edat, solters i pares de família, sacerdots i membres d'instituts de vida consagrada, malalts, etc...); i que tenen com a

finalitat ajudar a tots en la formació permanent per a viure millor el compromís al que cadascú està cridat segons la seua vocació. Si desitgen més informació els animo a consultar l'agenda diocesana, en la qual trobaran la programació i les dates de les aproximadament 75 convocatòries que s'han preparat per al present curs 2018-2019.

Tot això no es podria realitzar sense uns mitjans materials que són necessaris per a les diferents activitats pastorals. Aquesta jornada és, per això, una ocasió per complir amb el deure d'ajudar a l'Església en les seues necessitats. Per part meua, estic convençut que l'economia de la diòcesi, de les parròquies i de qualsevol institució eclesial ha de regir-se per tres principis: la transparència, la solidaritat i l'austeritat. Els béns de l'Església són per a realitzar aquelles activitats necessàries amb vista a complir la seua missió. I si ella està compromesa a conservar i defensar tot allò que forma part del seu patrimoni, com poden ser els temples i altres llocs de culte que s'han construït al llarg dels segles gràcies a la fe del poble de Déu, i que encara avui serveixen per a expressar i viure eixa fe, no és per a enriquir-se, sinó per a garantir que continuaran utilitzant-se per al fi pel qual van ser construïts pel poble cristià.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

L'Eucaristia dominical

(PARAULES DE VIDA – 11 de novembre 2018)

Amb el començament de la catequesi parroquial, la celebració de l'Eucaristia dominical en les parròquies s'anima amb la participació de molts dels xiquets i joves que es preparen per a rebre els sagraments de la iniciació cristiana. Molts d'ells hi assisteixen acompanyats pels seus pares. La meta de la catequesi no consisteix únicament que aprenguen unes veritats, o que arriben a tindre una idea més o menys aproximada del que és el cristianisme, sinó en què s'inicien i aprenguen a viure com autèntics cristians, com a vertaders amics del Senyor en el marc de la comunitat cristiana que és l'Església. Per això, ens hem d'alegrar d'aquest fet que, sens dubte, rejoyoneix i anima les celebracions dominicals en les nostres parròquies.

La participació en la Missa dominical és essencial perquè la fe es mantinga viva. A molts els pot semblar una exigència per a creients molt compromesos amb l'Església. No és així. L'Eucaristia és el més bàsic perquè la fe es mantinga viva. El centre de la vida cristiana està en Crist, i el primer objectiu d'un deixeble del Senyor no pot ser un altre que créixer en l'amistat amb Ell. Els amics desitgen estar més units cada dia. La nostra unió amb Crist creix i es fortifica en l'escolta de la seua Paraula i en la participació en el Sagrament en el qual Ell es fa present entre nosaltres. A partir de l'Eucaristia la nostra unió amb Crist es farà més forta en l'oració, en les obres de caritat, en la vivència cristiana del treball i la família, en la fidelitat a la nostra vocació, etc... L'abandó de l'Eucaristia porta al debilitament i a la mort de la vida cristiana perquè, sense adonar-se, el cristià es va allunyant a poc a poc de Crist.

Els creients no vivim la fe aïlladament, sinó en comunitat. Els primers deixebles no van seguir al Senyor perquè eren un grup d'amics o perquè pensaven de la mateixa manera. De fet, en els evangelis veiem que de vegades discutien entre si o que tenien interessos contraposats. No obstant això, es mantenien en el seguiment perquè Crist era el vincle d'unió entre ells. Els cristians no formem part de l'Església perquè som una colla d'amics, perquè tenim els mateixos interessos o perquè pensem de la mateixa manera sobre la realitat política i social que ens envolta. Aquests no són els nostres vincles d'unió. Formem part de l'Església perquè, malgrat les nostres diferències, tots ens sentim deixebles de Crist. I és la nostra unió amb Ell el que fa que les diferències legítimes no acaben convertint-se en divisions i que l'Església arribe a ser una autèntica família de Déu. Quan algú deixa de participar en les celebracions de la seua família, es va distanciant a poc a poc dels seus familiars i, al final, acaba convertint-se en un estrany a casa seua. Això és el que li ocorre també a un cristià que abandona l'Eucaristia: acaba sentint-se estrany en l'Església.

A les famílies que participeu en l'Eucaristia dominical amb els vostres fills us vull convidar a què no la convertiu en una activitat que acaba quan finalitza el curs catequètic. Viviu-la com una ocasió per retrobar-vos amb el Senyor i amb la seua Església.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La meta de la nostra esperança (*PARAULES DE VIDA – 18 de novembre 2018*)

Durant aquests últims diumenges de l'any litúrgic escoltem en els textos evangèlics que es proclamen en l'Eucaristia dominical les paraules del Senyor sobre la fi de la història. En una primera mirada ens podrien semblar d'un llenguatge amenaçador que ens infon temor. En canvi, hem d'escoltar-los com un missatge que ens recorda el més específic que el cristianisme està cridat a aportar al nostre món i que als creients ens confirma en l'esperança, perquè no podem oblidar que la fi del món no és la seua destrucció, sinó la seua plenitud, perquè llavors la creació sencera es transformarà en el Regne de Déu.

Estem davant un missatge que a molts dels nostres contemporanis els diu poc. Aquest fet es deu, en part, a l'evolució de la cultura europea durant els últims segles, que ha portat a una transformació de l'esperança cristiana en fe cega en el progrés terrenal. Avui ens desentenem de mirar i valorar la vida en la perspectiva de l'eternitat i ens obsessionem pel progrés material i el desenvolupament econòmic, com si d'això depengués la felicitat de les persones.

A més, el desenvolupament extraordinari de les ciències i de la tècnica, característic de l'època moderna, ha portat a molts a pensar que el coneixement pot donar a l'home el domini ple sobre el món, perquè li dona la capacitat d'actuar sobre ell i transformar-lo en un lloc en el qual podrà tornar a viure plenament feliç, una espècie de paradís en la terra. De fet l'home d'avui no està preocupat per la salvació, sinó per la felicitat. L'esperança cristiana ha estat substituïda per un optimisme basat en la convicció que l'ésser humà, amb les seues pròpies forces, podrà construir un món on experimentarà la felicitat plena. En aquest panorama cultural el missatge cristià de la salvació de l'ànima i la fe en Jesucrist, mort pels nostres pecats i ressuscitat per a la nostra salvació, s'ha tornat incompreensible per a molts.

No podem menysprear el progrés humà, ni ignorar que un autèntic desenvolupament és important per a la felicitat de les persones. És una obligació moral de tot cristià lluitar i treballar per un món més just i més digne de l'home. El Concili Vaticà II ens va ensenyar que el progrés humà interessa al Regne de Déu, però no pot ser confós amb ell. I això per una raó fonamental: perquè tot desenvolupament vertader de la humanitat exigeix també un creixement en

els valors ètics i morals que fan que el món siga més just i més digne de l'home. I la història ens ensenya constantment que el regne del bé no està definitivament consolidat entre nosaltres i que és molt fàcil tornar a situacions d'injustícies que semblaven definitivament superades.

Per això, encara que l'Església no pot desentendre's del progrés humà, aquest no és l'objectiu principal de la seua missió. De la mateixa manera que Jesucrist va venir a portar-nos a Déu i a mostrar-nos el camí de la vertadera Vida, l'Església en el seu missatge ha d'obrir l'horitzó de la humanitat a la vida eterna i proposar-la com la culminació de la nostra fe i la meta a la qual tots hem de desitjar arribar.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

El testimoni de la veritat

(PARAULES DE VIDA – 25 de novembre 2018)

L'últim diumenge de l'any litúrgic celebrem la solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers. En l'Eucaristia escoltem el moment en el qual Jesús, en preguntar-li Pilat si és rei, respon: “Tu ho dius: jo sóc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món” (Jn 18, 37). El mateix Jesús, que es va retirar a la muntanya quan, després de la multiplicació dels pans, la multitud volia proclamar-lo rei (Jn 6, 15); en el moment en què tots l'han abandonat i es troba sol i indefens davant els poders d'aquest món, quan està a punt de ser condemnat a mort, reconeix la seua reialesa, donant així una “noble professió de fe” (1 Tm 6, 13).

Un moment abans d'aquest reconeixement de la pròpia reialesa, Jesús ja havia advertit: “La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquest món” (Jn 18, 36). És certament un regne estrany, perquè no es fonamenta ni en l'èxit de les obres dels homes, ni en l'admiració que desperta el poder, ni en la força de les armes, sinó en la veritat i en el testimoni que el Senyor va donar d'ella durant la seua vida i en el moment de la mort. No és estrany que algú poderós com Pilat reaccionés amb

escepticisme preguntant: “I què és la veritat?” (Jn 18, 38); i que, quan pressionat pels caps i per la multitud que s’havia congregat davant el pretori ja havia decidit la seua condemna, el presentés al poble proclamant amb ironia: “Heus ací el vostre rei” (Jn 19, 14).

Aquesta escena ens està indicant als cristians de tots els temps que el camí per a sembrar el Regne de Déu en el nostre món no pot ser un altre que el de Crist: el testimoniatge de la veritat de l’Evangeli i fer-ho evangèlicament. En aquesta escena de Jesús davant Pilat descobrim en què consisteix eixe testimoniatge: no es tracta d’imposar-la per força, ni de fer patir als altres per l’Evangeli, sinó d’estar disposat a acceptar el sofriment per ella com va fer Jesús en eixe moment decisiu de la seua vida. Encara que sembla un camí ineficax i condemnat al fracàs, el creient no pot dubtar que és l’únic per a sembrar la llavor de la vida nova en el nostre món.

En la primera carta de sant Pere (3, 15) trobem una exhortació a donar raó de la nostra esperança “amb mansuetud i respecte”. Un teòleg del segle XX, comentant aquest text diu: “No es tracta d’afirmar amb prepotència i arrogància que es posseeix la veritat; la nostra resposta als qui ens pregunten hem de donar-la amb «mansuetud i respecte». Amb mansuetud, perquè nosaltres no som els amos de la veritat; i amb respecte, perquè necessàriament hem de ser respectuosos amb l’opinió dels altres. La raó que hem de donar de la nostra esperança no ha de consistir en discursos polèmics i en la mania de tindre sempre la raó, sinó en dues coses: en una bona conducta davant la qual han de quedar confosos els qui ens calumnien, i en el patiment per amor a la veritat”.

Aquest és el camí perquè el Regne de Déu siga realitat en el nostre món.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La Iglesia, una gran familia (PALABRAS DE VIDA – 4 de noviembre 2018)

El próximo domingo se celebrará en todas las diócesis el día de la Iglesia diocesana, la *Jornada de germanor*. Para la gran mayoría de los católicos, la experiencia concreta de su pertenencia a la Iglesia se vive en el ámbito de la parroquia, que es la comunidad en la que se

celebran los sacramentos, se escucha la Palabra de Dios y se vive la fe. Pero no podemos olvidar que las parroquias no son comunidades aisladas y encerradas en sí mismas. Son parte de una Iglesia particular presidida por el obispo en comunión con el Santo Padre, que es quien garantiza nuestra unión con la Iglesia universal.

La vinculación a la Iglesia diocesana, llevando a la práctica las orientaciones pastorales que propone el obispo después de haber consultado a los distintos organismos diocesanos, y participando en las actividades que se organizan a lo largo del curso, nos ayuda a crecer en el sentido de nuestra pertenencia a la Iglesia y a superar la tentación del aislamiento, que tanto daño hace a la comunidad cristiana. Es evidente que las propuestas pastorales que se ofrecen a toda la comunidad diocesana no agotan la vida eclesial. Se trata de unos elementos fundamentales que todos debemos compartir y que no impiden otras posibles iniciativas parroquiales para responder a las exigencias de la evangelización en el momento actual.

Para el curso que recientemente hemos comenzado se han programado una gran cantidad de actividades de carácter diocesano, dirigidas a todos los agentes de pastoral que están comprometidos en distintos ámbitos de la vida eclesial (catequistas, voluntarios de caritas, agentes de pastoral prematrimonial y familiar, profesores de religión, etc...); a cristianos de todas las edades, estados y condiciones (niños, jóvenes, laicos adultos y personas de la tercera edad, solteros y padres de familia, sacerdotes y miembros de institutos de vida consagrada, enfermos, etc...); y que tienen como finalidad ayudar a todos en la formación permanente para realizar mejor el compromiso cristiano al que cada cual está llamado según su vocación. Si desean más información les animo a consultar la agenda diocesana, en la que encontrarán la programación y las fechas de las aproximadamente 75 convocatorias que se han preparado para el presente curso 2018-2019.

Todo esto no se podría realizar sin unos medios materiales que son necesarios para las distintas actividades pastorales. Esta jornada es, por ello, una ocasión para cumplir con el deber de ayudar a la Iglesia en sus necesidades. Por mi parte, estoy convencido de que la economía de la diócesis, de las parroquias y de cualquier institución eclesial debe regirse por tres principios: la transparencia, la solidaridad y la austeridad. Los bienes de la Iglesia son para realizar aquellas actividades necesarias en orden a cumplir su misión. Y si ella está comprometida en conservar y defender todo aquello que

forma parte de su patrimonio, como pueden ser los templos y otros lugares de culto que se han construido a lo largo de los siglos gracias a la fe del pueblo de Dios, y que todavía hoy sirven para expresar y vivir esa fe, no es para enriquecerse, sino para garantizar que continuarán utilizándose para el fin para el que fueron construidos por el pueblo cristiano.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La Eucaristía dominical

(PALABRAS DE VIDA – 11 de noviembre 2018)

Con el comienzo de la catequesis parroquial, la celebración de la Eucaristía dominical en las parroquias se anima con la participación de muchos de los niños y jóvenes que se preparan para recibir los sacramentos de la iniciación cristiana. Muchos de ellos asisten acompañados por sus padres. La meta de la catequesis no consiste únicamente en que aprendan unas verdades, o en que lleguen a tener una idea más o menos aproximada de lo que es el cristianismo, sino en que se inicien y aprendan a vivir como auténticos cristianos, como verdaderos amigos del Señor en el marco de la comunidad cristiana que es la Iglesia. Por ello, nos hemos de alegrar de este hecho que, sin duda, rejuvenece y anima las celebraciones dominicales en nuestras parroquias.

La participación en la Misa dominical es esencial para que la fe se mantenga viva. A muchos les puede parecer una exigencia para creyentes muy comprometidos con la Iglesia. No es así. La Eucaristía es lo más básico para que la fe se mantenga viva. El centro de la vida cristiana está en Cristo, y el primer objetivo de un discípulo del Señor no puede ser otro que crecer en la amistad con Él. Los amigos desean estar más unidos cada día. Nuestra unión con Cristo crece y se fortifica en la escucha de su Palabra y en la participación en el Sacramento en el que Él se hace presente entre nosotros. A partir de la Eucaristía nuestra unión con Cristo se hará más fuerte en la oración, en las obras de caridad, en la vivencia cristiana del trabajo y la familia, en la fidelidad a nuestra vocación, etc... El abandono de la Eucaristía lleva al debilitamiento y a la muerte de la vida cristiana

porque, sin darse cuenta, el cristiano se va alejando poco a poco de Cristo.

Los creyentes no vivimos la fe aisladamente, sino en comunidad. Los primeros discípulos no siguieron al Señor porque eran un grupo de amigos, o porque todos pensaban del mismo modo. De hecho, en los evangelios vemos que a veces discutían entre sí o que tenían intereses contrapuestos. Sin embargo, se mantenían en el seguimiento porque Cristo era el vínculo de unión entre ellos. Los cristianos no formamos parte de la Iglesia porque somos un grupo de amigos, porque tenemos los mismos intereses o porque pensamos del mismo modo sobre la realidad política y social que nos rodea. Esos no son nuestros vínculos de unión. Formamos parte de la Iglesia porque, a pesar de nuestras diferencias, todos nos sentimos discípulos de Cristo. Y es nuestra unión con Él lo que hace que las diferencias legítimas no acaben convirtiéndose en divisiones y que la Iglesia llegue a ser una auténtica familia de Dios. Cuando alguien deja de participar en las celebraciones de su familia, se va distanciando poco a poco de sus familiares y, al final, acaba convirtiéndose en un extraño en su casa. Eso es lo que le ocurre también a un cristiano que abandona la Eucaristía: acaba sintiéndose extraño en la Iglesia.

A las familias que participáis en la eucaristía dominical con vuestros hijos os quiero invitar a que no la convirtáis en una actividad más que termina cuando finaliza el curso catequético. Vividla como una ocasión para reencontraros con el Señor y con su Iglesia.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La meta de nuestra esperanza (PALABRAS DE VIDA – 18 de noviembre 2018)

Durante estos últimos domingos del año litúrgico escuchamos en los textos evangélicos que se proclaman en la Eucaristía dominical las palabras del Señor sobre el fin de la historia. En una primera mirada nos podrían parecer de un lenguaje amenazante que nos infunde temor. En cambio, debemos escucharlos como un mensaje que nos recuerda lo más específico que el cristianismo está llamado a aportar a nuestro mundo y que a los creyentes nos confirma en la

esperanza, porque no podemos olvidar que el fin del mundo no es su aniquilación, sino su plenitud, porque entonces la creación entera se transformará en el Reino de Dios.

Estamos ante un mensaje que a muchos de nuestros contemporáneos les dice poco. Este hecho se debe, en parte, a la evolución de la cultura europea durante los últimos siglos, que ha llevado a una transformación de la esperanza cristiana en fe ciega en el progreso terreno. Hoy nos desentendemos de mirar y valorar la vida en la perspectiva de la eternidad y nos obsesionamos por el progreso material y el desarrollo económico, como si de ello dependiera la felicidad de las personas.

Además, el desarrollo extraordinario de las ciencias y de la técnica, característico de la época moderna, ha llevado a muchos a pensar que el conocimiento puede dar al hombre el dominio pleno sobre el mundo, porque le da la capacidad de actuar sobre él y transformarlo en un lugar en el que podrá volver a vivir plenamente feliz, en una especie de paraíso en la tierra. De hecho el hombre de hoy no está preocupado por la salvación, sino por la felicidad. La esperanza cristiana ha sido sustituida por un optimismo basado en la convicción de que el ser humano, con sus propias fuerzas, podrá construir un mundo donde experimentará la felicidad plena. En este panorama cultural el mensaje cristiano de la salvación del alma y la fe en Jesucristo, muerto por nuestros pecados y resucitado para nuestra salvación, se ha vuelto incomprensible para muchos.

No podemos despreciar el progreso humano, ni ignorar que un auténtico desarrollo es importante para la felicidad de las personas. Es una obligación moral de todo cristiano luchar y trabajar por un mundo más justo y más digno del hombre. El Concilio Vaticano II nos enseñó que el progreso humano interesa al Reino de Dios, pero no puede ser confundido con él. Y esto por una razón fundamental: porque todo desarrollo verdadero de la humanidad exige también un crecimiento en los valores éticos y morales que hacen que el mundo sea más justo y más digno del hombre. Y la historia nos enseña constantemente que el reino del bien no está definitivamente consolidado entre nosotros y que es muy fácil volver a situaciones de injusticias que parecían definitivamente superadas.

Por ello, aunque la Iglesia no puede desentenderse del progreso humano, este no es el objetivo principal de su misión. Del mismo modo que Jesucristo vino a traernos a Dios y a mostrarnos el camino de la verdadera Vida, la Iglesia en su mensaje debe abrir el horizonte

de la humanidad a la vida eterna y proponerla como la culminación de nuestra fe y la meta a la que todos debemos desear llegar.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

El testimonio de la verdad

(PALABRAS DE VIDA – 25 de noviembre 2018)

El último domingo del año litúrgico celebramos la solemnidad de Jesucristo Rey del Universo. En la Eucaristía escuchamos el momento en el que Jesús, al preguntarle Pilato si es rey, responde: “Tú lo dices: soy rey. Yo para esto he nacido y he venido al mundo: para dar testimonio de la verdad” (Jn 18, 37). El mismo Jesús, que se retira a la montaña cuando, después de la multiplicación de los panes, la multitud quiere proclamarlo rey (Jn 6, 15); en el momento en que todos le han abandonado y se encuentra solo e indefenso ante los poderes de este mundo, cuando está a punto de ser condenado a muerte, reconoce su realeza, dando así una “noble profesión de fe” (1 Tm 6, 13).

Un momento antes de este reconocimiento de la propia realeza, Jesús ya había advertido: “Mi reino no es de este mundo. Si mi reino fuera de este mundo, mi guardia habría luchado para que no cayera en manos de los judíos. Pero mi reino no es de aquí” (Jn 18, 36). Es ciertamente un reino extraño, porque no se fundamenta ni en el éxito de las obras de los hombres, ni en la admiración que despierta el poder, ni en la fuerza de las armas, sino en la verdad y en el testimonio que el Señor dio de ella durante su vida y en el momento de la muerte. No es extraño que alguien poderoso como Pilato reaccionara con escepticismo preguntando: “Y ¿qué es la verdad?” (Jn 18, 38); y que, cuando presionado por los jefes y por la multitud que se había congregado ante el pretorio ya había decidido su condena, lo presentara al pueblo proclamando con ironía: “He aquí a vuestro rey” (Jn 19, 14).

Esta escena nos está indicando a los cristianos de todos los tiempos que el camino para sembrar el Reino de Dios en nuestro mundo no puede ser otro que el de Cristo: el testimonio de la verdad del Evangelio y hacerlo evangélicamente. En esta escena de Jesús ante

Pilato descobrimos en qué consiste ese testimonio: no se trata de imponerla a la fuerza, ni de hacer sufrir a los demás por el Evangelio, sino de estar dispuesto a aceptar el sufrimiento por ella como hizo Jesús en ese momento decisivo de su vida. Aunque parezca un camino ineficaz y condenado al fracaso, el creyente no puede dudar de que es el único para sembrar la semilla de la vida nueva en nuestro mundo.

En la primera carta de san Pedro (3, 15) encontramos una exhortación a dar razón de nuestra esperanza “con mansedumbre y respeto”. Un teólogo del siglo XX, comentando este texto dice: “No se trata de afirmar con prepotencia y arrogancia que se posee la verdad; nuestra respuesta a los que nos preguntan debemos darla con «mansedumbre y respeto». Con mansedumbre, porque nosotros no somos los dueños de la verdad; y con respeto, porque necesariamente hemos de ser respetuosos con la opinión de los demás. La razón que debemos dar de nuestra esperanza no ha de consistir en discursos polémicos y en la manía de tener siempre la razón, sino en dos cosas: en una buena conducta ante la que deben quedar confundidos los que nos calumnian, y en el padecimiento por amor a la verdad”.

Este es el camino para que el Reino de Dios sea realidad en nuestro mundo.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Activitats
de l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal,
bisbe de Tortosa
Novembre de 2018

- 2.- Parròquia *Mare de Déu dels Àngels*, de Tortosa: en el dia de difunts, presideix la celebració de l'Eucaristia concelebrada pels mossens de la ciutat.
Rep visites en la residència episcopal.
Jesús-Tortosa, centre d'espiritualitat *Sant Enric d'Ossó*: presideix el sagrament de la Penitència en la convivència del *Camí Neocatecumenal* de Tortosa i Tarragona.

- 3.- Tortosa, Seminari Diocesà: assisteix a la jornada diocesana de Càritas.
Parròquia *la Nativitat de Maria*, de Cabacés: presideix la Missa estacional, entre altres actes de la visita pastoral.
- 4.- Tarragona, centre penitenciari *Mas d'Enric*: presideix l'Eucaristia dominical, acompanyat per voluntaris de la delegació diocesana de pastoral penitenciària.
- 5.- Tortosa, Seminari Diocesà: presideix els diferents actes de la jornada sacerdotal del *Reservat*.
- 6-7.- Despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 8.- Rep visites, despatxa assumptes en la cúria, i es reuneix amb el consell episcopal.
- 9.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Parròquia *l'Assumpció de Maria*, de Benicarló: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 10.- Parròquia *l'Assumpció de Maria*, de Forcall: assisteix a l'Eucaristia amb motiu de la celebració del 25è aniversari d'ordenació sacerdotal de Mn. Víctor Cardona Eixarch.
Parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 11.- Parròquia *Sant Bartomeu*, de Benicarló: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 12.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 13.- Barcelona, Seminari Interdiocesà: presideix la reunió dels delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya.
- 14.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Basílica *Mare del Déu del Pilar*, de Saragossa: presideix l'Eucaristia amb professors i alumnes del col·legi diocesà *Sagrada Família*, que visiten aquesta ciutat.
- 15.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 16.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Parròquia *Sant Joan Baptista*, de Campredó: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.

- 17.- Parròquia *Sant Jaume*, de Tivissa: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 18.- Parròquies *Sant Josep Obrer* i *Santíssima Trinitat*, de Sant Carles de la Ràpita: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves en cadascuna de les parròquies d'aquesta població.
- 19-23.-Madrid: participa en la reunió Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.
- 26-27.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 28.- Despatxa assumptes en la cúria.
Gandesa: assisteix a la reunió dels preveres de l'arxiprestat *Terra Alta*.
- 29.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
Barcelona: reunió amb la Consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya.
- 30.- Despatxa assumptes en la cúria.
Parròquia *Santa Maria de Peñíscola*, de Peñíscola: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.

Secretaria General

Renovació del “Col·legi de Consultors”

El Sr. Bisbe de la diòcesi, Mons. Enrique Benavent Vidal, amb data 26 de novembre de 2018, ha procedit a la renovació del Col·legi de Consultors del nostre bisbat. Aquest Col·legi és obligatori i té importants funcions, en seu vacant, per al govern provisional de la diòcesi (c.419) per a l'elecció de l'Administrador diocesà (c.421) i exercir de consell presbiteral mentre duri la vacant (c.501) El Col·legi de Consultors està molt vinculat al Consell del presbiteri (c. 502)

ja que el bisbe diocesà ha de nomenar, com a membres del Col·legi, alguns preveres –entre sis i dotze– que siguin membres del Consell Presbiteral. La seva duració és de cinc anys, durant els quals intervé en aspectes ordinaris i extraordinaris del govern de la diòcesi.

Els nomenats pel Sr. Bisbe són aquests preveres:

1. Il·lm. José Luis Arín Roig
2. Il·lm. Mons. Jordi Bertomeu Farnós
3. Rev. Víctor Manuel Cardona Eixarch
4. M.I. Francisco Ramón García Monforte
5. Rev. Carlos Luis García Talarn
6. Rev. Carlos Alberto París Escura
7. Rev. José Ángel Pitarch Pitarch
8. Il·lm. Isaías Riba Cucala
9. M.I. Javier Vilanova Pellisa

Crònica diocesana

Festa del Reservat. Seminari Diocesà de l'Assumpció

El dilluns, 5 de novembre, es celebrà com tots els anys al Seminari la festa del Reservat. A les 11 h. s'aplegà el presbiteri diocesà, presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal. El P. Salvador Villota Herrero, carmelita de València, Dr. en Ciències Bíbliques per l'Institut Bíblic de Roma i professor del Nou Testament en la Facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer de València, impartí una conferència sobre l'Evangelí de sant Lluc.

A continuació el Sr. Bisbe presidí l'Eucaristia concelebrada per tots els preveres i amb l'assistència de quatre diaques permanents, els cinc seminaristes de la diòcesi: Christian, Santi, Matteo, Isael i

Alberto i alguns fidels. S'inicià la celebració amb el cant "La terra lloï el Senyor". Tot seguit, mossèn Javier Vilanova Pellisa, rector del Seminari, va fer la monició d'entrada: Ens hem reunit davant l'altar del Senyor per celebrar la festa del Reservat. Preguem pels nostres seminaristes i aquest mes preguem de manera especial per les vocacions sacerdotals en la "Cadena de pregària" que farem a tots els bisbats amb seu a Catalunya.

L'homília del Sr. Bisbe fou eminentment eucarística i sacerdotal. La Paraula de Déu ens ajuda a comprendre el que significa la vida del prevere, el qual ha d'adoptar una forma eucarística. Els deixebles preparen el sopar amb l'anyell pasqual, però sembla que el Senyor se oblida i es dóna a si mateix per ells. En aquell moment l'anyell pasqual és substituït per la vida de Jesús lliurada al servei. El sagrament eucarístic ha de donar sentit a la vida sacerdotal.

Dirigint-se als preveres diocesans, el S. Bisbe insistí en què les celebracions eucarístiques han de ser un referent en tota la diòcesi i que els fidels puguin veure en cada prevere un autèntic amic del Senyor.

En acabar la celebració de la Missa, es va fer l'exposició del Santíssim i processó pels passadissos del Seminari. Enguany, per la pluja, no es pogué per la cerimònia de consagració al pati central. Va ser, però, un acte molt participat. Abans de la benedicció amb el Santíssim en la Custòdia, el Sr. Bisbe recità l'acte de consagració del Seminari a Jesús Eucaristia i Bon pastor, posant el Seminari sota la protecció de Maria en el misteri de la seva Assumpció. Els cants tradicionals de la festa –Adoro te devote, Cantemos al Amor de los amores, Tantum ergo Sacramentum, Laudate Dominum– ajudaren a enaltir els sentiments eucarístics de la festa del Reservat. *Maria Joana Querol Beltrán*

Campanya de les persones sense sostre "Ningú sense llar"

El dissabte, 1 de desembre, es celebrà a la Fundació Casa d'Acollida "Puríssima Concepció" la Campanya de les persones sense sostre, enguany amb el lema "Ningú sense llar". A les 10'30 h. va tenir lloc la benvinguda i acollida. Tot seguit el director de la Casa d'Acollida, Sr. Lluís Lamote de Grignon, donà les gràcies a tots els

qui d'alguna manera ajuden en la tasca que porten a terme cada dia les Filles de la Caritat. A continuació la germana Maria Teresa, donà lectura a la programació dels actes de la jornada.

Després d'una breu pregària sobre uns versets de la carta de sant Pau als filipencs i d'una pregària personal, ens presentà sor Maria Pilar López Palomes, Filla de la Caritat, qui ens va exposar la conferència. Nascuda a Sabadell ha treballat amb els més marginats: atenció a la comunitat gitana, malalts del SIDA, missionera a Ruanda... Actualment està a Figueres atenent un Centre Obert d'adolescents i joves en situació de vulnerabilitat.

El tema de la dissertació fou: *“La petició del Papa Francesc a acollir, protegir, promoure i integrar els més necessitats i el carisma Vicencià”*. Destacà dos apartats en l'exposició de la ponència, la qual fou presentada mitjançant un power point.

A) El primer apartat es basà en les paraules del Papa Francesc a partir dels verbs: acollir, protegir, promoure i integrar. El segon es centrà en la relació entre les paraules del Papa i el carisma Vicencià. El Papa Francesc diu que: *“Conjugar aquestes quatre verbs representa avui un deure en relació amb els germans i germanes que estan forçats a deixar el seu propi país d'origen”*

1.- Acollir. El més important es veure que els qui acollim són fills de Déu, germans nostres, que han deixat la seua casa i ningú la deixa pel seu gust. Diu el Papa: *“De vegades no veiem el proïsme com un germà a qui hem d'acollir”*

2.- Protegir. *“Aquest verb es conjuga amb una sèrie d'accions en defensa dels drets i de la dignitat dels emigrants i refugiats”*. *“Demaneu pels qui estan angoixats, els pobres i els marginats”*. *“L'experiència migratòria fa amb freqüència les persones més vulnerables a l'explotació, a l'abús i a la violència”*. *“L'Església s'ha de relacionar amb tots els organismes que treballen pels més desfavorits”* (Papa Francesc)

3.- Promoure. *“Hem de passar de la indiferència i la por a la protecció de l'altre”*(Papa Francesc). *“Promoure significa treballar amb la finalitat de que a tots els refugiats se'ls done la possibilitat de realitzar-se com a persones en totes les dimensions que composen la humanitat”* (San Pau VI. *Populorum progressio*, 14)

4.- Integrar. *“La integració comença amb el coneixement de la persona, intentant integrar-la en el si de la comunitat que l'acull”*.

“Hi ha que promoure la integritat familiar”. “La integració és un procés bidireccional que es fonamenta sobre el mutu reconeixement de la riquesa cultural de l’altre”. “La integració pacífica de persones de varies cultures és un reflex de la catolicitat” (Papa Francesc)

B) El segon apartat tracta del “carisma vicencià”. Què entenem per carisma Vicencià? L’espiritualitat de sant Vicenç de Paül naix de dues vivències de l’Evangeli. “Servir els pobres és anar a Déu”. “Servir els pobres és construir a favor d’ells el Regne de Déu i la seua justícia” Diu sant Vicenç de Paül: *“No pot haver caritat si no va acompanyada de la justícia”. “Els deures de la justícia són preferibles als de la caritat”. “La promoció integral dels pobres depèn primer de la justícia. És una resposta a un dret seu”*

1.- Acollir. *“Heu de tractar els pobres com us ensenya la bondat de Déu” (Sant Vicenç de Paül) “¿On hi són la dolcesa i la caritat que s’han de conservar de manera tan acurada envers els nostres estimats amos els pobres i els malalts?” (Santa Lluïsa de Marillac)*

2.- Protegir. És una acció de sant Vicenç i santa Lluïsa a favor dels refugiats. Comença l’explicació a partir de la “Guerra dels trenta anys”. *“Hi ha guerra per tot arreu. Què faran els pobres de la frontera exposats a totes les misèries?”. “Si sembren, no estan segurs de poder recollir”. “Les pobres Filles de la Caritat encara participen més que nosaltres amb l’assistència corporal als pobres” (Sant Vicenç de Paül)*

3.- Promoure. En l’acció assistencial, sant Vicenç de Paül comparteix la història dels pobres i a partir d’ells es proposa canviar la realitat social. Per a ell, la justícia es basa en fer justícia envers els pobres. *“Que Déu ens concedeixi la gràcia d’entendre els nostres cors amb els pobres”.* En el testimoniatge de les primeres Filles de la Caritat es veu com són capaces d’unir el testimoni de vida amb la denúncia. *“Quan es tracta de la glòria de Déu i el bé dels pobres, no hi ha que tenir por de dir la veritat” (Jeanne Dalmagne)*

4.- Integar. *“Als pobres se’ls ha de mirar com les persones que poden arribar a ser protagonistes d’un futur nou i més humà per a tot el món” (Compendi del C.E.C. 449). “A tots aquells qui demanen almoïna durant la setmana, si d’algú se’n té alguna queixa, se’l deixarà sense almoïna el diumenge” (Reglament de la Caritat de Maçon)*

CONCLUSIÓ. El treball realitzat per sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac, continuat per tantes persones arreu del món, no és una obra de caràcter personal. Sant Vicenç va comprendre que la col·laboració era la clau de l'èxit envers el servei dels pobres. Els qui segueixen el carisma de sant Vicenç i santa Lluïsa, estem cridats a actuar així, amb una inquietud constant. *Maria Joana Querol Beltrán*

Recull de notícies
Publicades al setmanari “Vida diocesana”
Novembre 2018

Festa del Pare Pío.

Amb motiu de la festa litúrgica de Sant Pio Pietralcina, el diumenge 23 es va iniciar a la Parròquia de Sant Miquel de Deltebre un grup de pregària del Padre Pio. Es va pregar davant del Senyor pel Sant Pare, el Bisbe Enrique Benavent, l'Església i les necessitats particulars amb un compromís també social.

L'Església ens proposa els sants per imitar-los i tenir-los com a intercessors. Després que aquest estiu es regalés a la Parròquia la imatge del Pare Pio, li demanem que intercedeixi per nosaltres per avançar en el nostre camí vers la santedat. *Mossèn Joan Guerola*

Peregrinació a Terra Santa.

La Junta Local de Setmana Santa de Benicarló ha celebrat el seu XXV Aniversari amb una peregrinació a Terra Santa durant el mes d'agost. Els participants van ser guiats pel Vicari General de la Diòcesi, Mossèn Josep Lluís Arín, i acompanyats pel Consiliari, Mossèn Carlos Garcia Talarn. Al grup se van afegir peregrins de l'Ampolla, La Ràpita, Tortosa i Barcelona.

Cada lloc visitat es convertia en experiència de vida, començant amb la pregària de Laudes i reforçant-ho a la nit en la reflexió amb el Dossier Bíblic. El moment més benicarlando es va produir quan vam cantar l'Himne del Crist de la Mar mentre navegàvem pel Mar de Galilea amb la meditació sobre el sofriment.

Hem visitat Cesarea Marítima, Sant Joan d'Acre, el Mont Carmel, Cafarnaüm, Canà de Galilea renovant els 7 matrimonis les Promeses de fidelitat, Jericó, Qumram, Massada i la Mar Morta. També

el riu Jordà, on es van renovar les Promeses baptismals; el Cenacle, on mossèn Arín i mossèn Garcia Talarn van renovar el compromís sacerdotal, Jerusalem i Ain Karem.

Cada Eucaristia l'hem viscuda amb l'emoció de qui sap on està en eixe moment: a la grandiosa Basílica de l'Anunciació, a la Muntanya de les Benaurances, al Mont Tabor, a la Basílica de la Nativitat i al Sant Sepulcre. La solidaritat cristiana de peregrins i ex-peregrins aportà 1.530 euros a les comunitats on celebràvem.

Volem compartir dues conviccions. Primer, que després de peregrinar, escoltarem i viurem d'una altra manera la Paraula de Déu. I segon, volem animar-vos a emprendre aquest viatge, perquè va molt endins, fins a les arrels de la nostra Fe.

Gràcies a mossèn Arín, mossèn Garcia, Joan Caballol i Silvia, la guia israelià, per haver-nos ajudat a viure-la. I al Sant Crist de la Mar i Santa Maria de la Mar per haver-nos acompanyat i guardat tot el viatge. *Junta Local de Setmana Santa de Benicarló*

Celebració de la festa de Sant Vicenç de Paül.

El dia 27 de setembre es celebra la festa de sant Vicenç de Paül, fundador de la Congregació de la Missió dels Pares Paüls i la Companyia de les Filles de la Caritat. Com tots els anys, les Filles de la Caritat de la Casa d'Acollida de Tortosa, van celebrar la festa amb una Eucaristia a la capella del Sagrari de la parròquia del Sant Crist de la Catedral. Fou presidida pel rector Mossèn Josep Maria Membrado i concelebrada per Mossèn Antonio Ripollés. En la monició d'entrada, la germana Maria Teresa va agrair al Senyor tots els beneficis rebuts i destacà que sant Vicenç de Paül estimava molt la humilitat i al mateix temps desitjava omplir-se de la presència divina.

En l'homilia, mossèn Membrado recordà les paraules del papa Francesc, segons les quals “sant Vicent de Paül practicà una missió per a encarnar l'aspecte de l'Evangeli amb el carisma de la caritat”. Ens va donar unes instruccions renovades d'acord amb el seu temps i amb les tasques que volia realitzar. Com actuarien avui sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac?”. I afegí que “l'important és el que fem nosaltres; ells ja ho feren en el seu temps”. “El repte que tenim tots és fer les coses bé, de manera que el nostre camí sigue la caritat. És l'assignatura de la que ens preparem, per poder-la aprovar, quan arribe el moment que el Senyor ens cride a la seua presència”, explicà.

Després de la benedicció final, es van beneir unes coques i en finalitzar la celebració es repartiren entre tots els assistents mentre cantàvem l'himne de Sant Vicenç de Paül: "Enséñanos a amar Vicente de Paül, al pobre nuestro hermano como lo amaste tú". La celebració va acabar amb una foto de tot el grup. *Maria Joana Querol*

In memoriam Mossèn Javier Obón.

El 19 de novembre farà dos anys del traspàs del nostre benivolgut mossèn Javier Obón. Després de 25 anys de servei en diversos encàrrecs pastorals a la nostra diòcesi, va marxar de missioner a l'Arxidiòcesi d'Ayacucho, al Perú.

Allà es va trobar amb una regió desfeta per dècades de terrorisme. Va instal·lar-se en assentaments invasius sense cap tipus de servei i va anar veient les necessitats i buscant el finançament per resoldre-ho. La Delegació Diocesana de Missions i els seus coooperadors va ser el seu gran aliat, però també va obtenir ajuts de Mans Unides, Càritas, l'ONG Misión América, la Conferència Episcopal, de la Generalitat Valenciana, etcètera. Va tocar moltes portes. Totes se li van obrir i, gràcies a la gran cooperació que va tenir, va poder oferir molts serveis.

Davant cada necessitat tenia una resposta adient. Així i a tall d'exemple, davant la manca de recursos per formar sacerdots, establí beques per als estudis; davant el rendiment escolar deficient dels xiquets i joves per una alimentació molt roïna, establí menjadors escolars. També va construir els CETPRO (centres d'estudis professionals) i va promoure l'establiment de centres d'atenció primària per atendre els problemes de salut de la població. I davant una realitat de manca de temples i l'existència de capelles en molt mal estat, en va planificar la construcció i reconstrucció perquè totes les comunitats poguessin tenir un lloc de reunió.

Durant 22 anys va servir l'Església d'Ayacucho amb totes les forces que tenia. S'hi va lliurar plenament en cos i ànima.

Molta ha estat la gent de la nostra diòcesi tortosina que ha posat el seu granet d'arena per recolzar la tasca que va realitzar mossèn Javier durant tots els anys de servei a Ayacucho. Moltes gràcies a tots per haver ajudat a fer-ho realitat. *Delegació diocesana de Missions*

Comença la restauració del retaule de Santa Anna de la Catedral de Tortosa.

El retaule barroc de Santa Anna de la Catedral de Tortosa ha estat traslladat al Centre de conservació i restauració de Catalunya (CRBMC), a Valldoreix, per ser sotmès a un procés de restauració. Fa un parell d'anys, un estudi va determinar que l'estat de conservació d'aquest element artístic era deficient. Diverses causes, entre elles l'envelliment dels materials, l'acció dels agents mediambientals i dels insectes, havien provocat que l'estructura s'hagués debilitat notablement. Això havia provocat l'aparició de deformacions i trencaments de la fusta en el costat esquerre del moble. El considerable pes del retaule i les tensions pels moviments causats per la fusta degradada, amenaçaven amb col·lapsar i ensulsiar el conjunt.

Ara, el retaule serà objecte d'una restauració aprofundida. Es desinsectarà i després es consolidarà i reforçarà la fusta. També es procedirà a realitzar un procés de fixació i neteja de la policromia, que retornarà els colors originals, actualment amagada sota un important estrat de brutícia adherida. Les 64 peces del retaule van ser desmuntades entre els dies 25 i 28 de setembre per un equip de conservadors de béns culturals i amb l'ajuda de personal de manteniment i obres de la Catedral. Durant aquestes tasques es va comprovar que l'estat de conservació de molts elements era pitjor del que s'esperava. Es calcula que es trigarà entre dos i tres anys a completar la restauració d'aquesta obra d'art.

El retaule de Santa Anna és una extraordinària obra barroca de l'escultor Isidre Espinal i el seu fill homònim, construït completament amb fusta d'alba, entre 1728 i 1732, i posteriorment policromat i daurat amb pa d'or fi. Ubicat a la capella dedicada a l'Arcàngel, de la Catedral, el moble ha sofert diversos canvis al llarg de la història.

Reunió del Consell Pastoral Diocesà.

El dia 6 d'octubre va tenir lloc al Seminari de Tortosa la primera reunió de curs del Consell Pastoral Diocesà, que va presidir el Bisbe Enrique Benavent. Després del rés comunitari de Tèrcia de la Litúrgia de les Hores, el Sr. Bisbe saludà els membres del Consell i els donà les gràcies per la seua assistència, ja què són una ajuda per a prendre el pols de la vida pastoral de la diòcesi. En la vida de l'Església hem de veure signes d'esperança i es constata que són molts els qui treballen amb tota la il·lusió, va dir.

Després d'aprovar l'Acta de la reunió anterior, mossèn Ivan Cid, delegat de la Pastoral de Joventut, va fer una revisió de l'Aplec de l'Esperit celebrat aquest any a la nostra diòcesi els dies 19 i 20 de maig, amb motiu de la festa de la Pentecosta. A continuació, el Sr. Vicari General, José Luís Arín, presentà l'Agenda Diocesana per al curs pastoral 2018-19. Amb un testimoniatge humil i sincer, digué mossèn Arín, es veuen a l'agenda les activitats que es duran a terme al llarg del curs, observant quines són més vives i quines caldria potenciar-les més.

L'altre punt tractat fou seguir treballant les "Orientacions Pastorals per a créixer en la comunió diocesana". Concretament aquest curs incidirem en el segon objectiu, encarat a potenciar les estructures per a la transmissió de la fe i veure quines accions cal fer per a que no sigui només un bon desig. Finalment, el Sr. Agustí Castell, Director de Càritas Diocesana, ens parlà del segon Pla Estratègic de l'entitat, amb eixos com la necessitat de posar més interès en com tractar la gent, escoltar-la i acompanyar-la, més que no pas en donar-los una bossa de menjar. L'acompanyament als voluntaris a través de la formació és un dels altres eixos del pla. *Maria Joana Querol, Secretària del Consell Pastoral Diocesà*

Inici de curs del Equips de Matrimonials.

Uns seixanta membres dels Equips Matrimonials de la Mare de Déu ens vam reunir el diumenge 7 d'Octubre a la Parròquia de la Mare de Déu dels Dolors de Tortosa en la trobada del nostre inici de curs. A les 10:30 h començàvem la Jornada al Centre parroquial amb l'oració litúrgica de Laudes i la meditació dirigida per mossèn José Luis Arín i que va consistir en una Lectio Divina sobre Matrimoni i Família.

Posteriorment vam celebrar solemnement l'Eucaristia dominical amb la Comunitat parroquial. I després de l'Eucaristia, els responsables van presentar el Programa d'Activitats del curs, així com el Tema d'Estudi d'enguany basat en la paràbola del Pare Misericordiós.

Finalment els matrimonis Reverter-Simó, Espanya-Masip i Pérez-Segarra, participants aquest estiu a l'Encontre Internacional dels Equips Mare de Déu a Fàtima, van donar testimoniatge engrescador de la seva experiència. *Un Consiliari dels Equips Mare de Déu.*

Refermem el nostre compromís amb la família cristiana.

En el calendari de l'església diocesana, amb l'inici de la tardor ens arriba la celebració de la Jornada de Germanor. Un any més, enguany concretament el diumenge 11 de novembre, tots els fidels estem cridats a tornar a fer la nostra aportació extraordinària per contribuir al sosteniment i enfortiment de l'Església. Enguany, s'ha triat el lema "Amb tu, som una gran família". Apostem, per tant, per recordar-nos que la comunitat cristiana va molt més enllà de ser un col·lectiu de persones.

El Senyor ens dóna l'ocasió que treballem dia a dia per enfortir els vincles entre tots nosaltres i reforçar el que realment som: una gran família on tots i cadascun dels membres comptem. Som imprescindibles per sostenir-nos els uns als altres. Ningú no està de més en el projecte cristià. Tots som necessaris.

Amb la campanya Germanor, recordem cada any justament que la nostra ajuda i la nostra aportació és valuosa per al sosteniment del projecte comú. A ningú se li demana que aporti més del que pot. La dita popular diu que qui fa el que pot, no està obligat a més. I això és el que es fa en el Dia de l'Església Diocesana: demanar als fidels que, dintre de les possibilitats de cadascú, seguim enfortint els fonaments d'aquest espai comú que és l'Església i la comunitat cristiana.

Un any més hem d'agrair la generositat dels que fan donatius per al sosteniment de l'obra de l'Església. Aquestes ajudes fetes de cor permeten mantenir els temples parroquials i els serveis solidaris i caritatius de la nostra diòcesi. Res de tot això seria possible sense l'ajuda de tots. Recordeu que col·laborar és molt fàcil. A banda dels sistemes clàssics per entregar els donatius, les noves tecnologies ens ofereixen la possibilitat de fer aportacions sense sortir de casa. És a través de la web www.donoamiiglesia.es que, amb un sol clic, podem triar la nostra parròquia i fer-hi la nostra aportació. *Victor-Manuel Cardona, Ecònom diocesà*

Càritas Diocesana.

Un any més, l'Església ens convida a créixer en la consciència que som Església. En l'apartat social, Càritas ha estat atenta a les necessitats de les persones que o bé viuen amb nosaltres o ens visiten passant cap a altres indrets geogràfics cercant noves oportunitats per viure dignament.

Al Bisbat de Tortosa, Càritas té seu en 35 poblacions. La dedicació i generositat de 666 voluntàries i voluntaris i la professionalitat de 16 tècnics i treballadors ens posen rostres. Les tasques d'aquests voluntaris les fan possibles un total de 1.600 donants i col·laboradors.

L'any 2017 es van desenvolupar al territori 21 projectes socials. Han estat 10.755 les persones beneficiades i 3.699, les ateses. Per sexe, el 56 per cent de les persones ateses eren dones i el 44 per cent, homes. Les despeses totals de Càritas al Bisbat de Tortosa han estat de 2.357.796 euros.

Càritas segueix sent necessària per a moltes persones. Necessitem ajuts de tota mena per superar mancances de tot tipus. Us necessitem a tots. *Agustí Adell, Secretari General de Càritas Diocesana*

La col·lecta del Dia de Germanor.

Els donatius aconseguits en la col·lecta de Germanor de l'any passat a la diòcesi de Tortosa van assolir la quantitat de 37.490,05 euros. La major part d'aquest import correspon a la col·lecta de Germanor, que va recollir 30.903,82 euros. Els 6.586,23 euros restants van arribar per la via de les quotes dels subscriptors. El resultat de la col·lecta de Germanor 2017 va ser positiu en el sentit que va recollir 3.708,58 euros més que en l'edició de l'any 2016.

Sant Pare

Mensaje del Santo Padre Francisco a la XXV Asamblea General de CONFER

Madrid, 13-15 de noviembre de 2018

Queridos hermanos y hermanas:

Me alegra saludaros con ocasión de vuestra Asamblea general, en la que celebráis precisamente los XXV años de la unión de las CONFER masculina y femenina. Estos años de estrecha colaboración entre religiosos y religiosas han sido, sin duda, fecundos. Se han creado lazos de fraternidad, de reciprocidad y comunión, tanto en las tareas propias de la CONFER como a través de la solidaridad y ayuda entre consagrados y consagradas en muchos momentos y circunstancias.

Os invito a mirar con confianza el futuro de la vida consagrada en España, de acuerdo con el lema elegido para esta Asamblea: «Os daré un futuro lleno de esperanza» (*Jr 29,11*).

El Señor nos *da esperanza* con sus constantes mensajes de amor y con sus sorpresas, que a veces nos pueden dejar desorientados, pero nos ayudan a salir de nuestras clausuras mentales y espirituales. Su presencia es de ternura, nos acompaña y nos compromete. Por eso dice: «Sé muy bien lo que pienso hacer con vosotros: designios de paz y no de aflicción, daros un porvenir y una esperanza. Me invocaréis e iréis a suplicarme, y yo os escucharé. Me buscaréis y me encontraréis, si me buscáis de todo corazón. Me dejaré encontrar, y cambiaré vuestra suerte» (*Jr 29,11-14*). El camino realizado como CONFER tiene una historia fecunda, cargada de ejemplos de

dedicación y de santidad oculta y silenciosa. No se deben escatimar esfuerzos para servir y animar la vida consagrada española, para que no le falte la memoria agradecida ni la mirada hacia el futuro, pues no cabe duda de que el estado de la vida religiosa, sin ocultar incertidumbres y preocupaciones, está lleno de oportunidades y también de entusiasmo, pasión y conciencia de que la vida consagrada hoy tiene sentido.

La Iglesia nos necesita *profetas*, es decir, hombres y mujeres de esperanza. Justamente, uno de los objetivos del año de la vida consagrada animaba a “abrazar el futuro con esperanza”. Conocemos las dificultades que vive hoy la vida religiosa, como la disminución de vocaciones y el envejecimiento de sus miembros, problemas económicos y el reto de la internacionalidad y la globalización, las insidias del relativismo, la marginación y la irrelevancia social...; pero en estas circunstancias se eleva nuestra esperanza en el Señor, el único que nos puede socorrer y salvar (cf. Carta ap. *A todos los consagrados con ocasión del año de la vida consagrada*, 21 noviembre 2014, 3). Esta esperanza nos lleva a pedir al Señor de la mies que mande trabajadores a su mies (cf. *Mt* 9,38), y a trabajar en la evangelización de los jóvenes para que se abran a la llamada del Señor. Es este un gran desafío: estar al lado de los jóvenes para contagiarlos con la alegría del Evangelio y la pertenencia a Cristo. Se necesitan religiosos audaces, que abran nuevos caminos y un planteamiento de la cuestión vocacional como opción fundamental cristiana. Cada tramo de la historia es tiempo de Dios, también el nuestro, pues su Espíritu sopla donde quiere, como quiere y cuando quiere (cf. *Jn* 3,8). Cualquier momento y circunstancia puede transformarse en un “kairós”; solamente hay que estar atentos para reconocerlo y vivirlo como tal.

María, nuestra Madre, que «guardaba estas cosas y las meditaba en su corazón» (*Lc* 2,19), nos ayudará a contemplar y a guardar todo lo que no comprendemos del momento actual, acogiéndolo, a la espera de un futuro que, aunque diferente, seguirá siendo fecundo para la vida consagrada.

La vida consagrada *camina en santidad*. Como religiosos debemos obsesionarnos, desgastarnos y cansarnos viviendo las obras de misericordia, que son el programa de nuestra vida (cf. Exhort. ap. *Gaudete et exsultate*, 107). No se trata de ser héroes ni de presentarnos a los demás como modelos, sino de estar con los que sufren, acompañar, buscar con otros caminos alternativos, conscientes de

nuestra pobreza, pero también con la confianza puesta en el Señor y en su amor sin límites. De ahí la necesidad de volver a escuchar la llamada a vivir *con* la Iglesia y *en* la Iglesia, saliendo de nuestros esquemas y comodidades, para estar cerca de situaciones humanas de sufrimiento y desesperanza que esperan la luz del Evangelio. Los retos que se presentan a la vida religiosa hoy en día son muchos. La realidad que nos toca vivir requiere respuestas y decisiones audaces ante estos desafíos. Los tiempos han cambiado y nuestras respuestas han de ser distintas. Os animo a dar respuesta, tanto a situaciones estructurales que requieren nuevas formas de organización, como a la necesidad de salir y buscar nuevas presencias para ser fieles al Evangelio y cauces del amor de Dios. La vida de oración, el encuentro personal con Jesucristo, el discernimiento comunitario, el diálogo con el obispo han de ser prioritarios a la hora de tomar decisiones. Tenemos que vivir con humilde audacia mirando al futuro y en actitud de escucha del Espíritu, con él podemos ser profetas de esperanza.

Que el Señor os bendiga y la Virgen Santa os acompañe y os ayude a descubrir el camino a seguir. Y, por favor, no os olvidéis de rezar por mí.

Vaticano, 5 de noviembre de 2018

**Mensaje del Santo Padre Francisco
a Su Santidad Bartolomé I, Patriarca Ecuménico,
con ocasión de la festividad de San Andrés**

A Su Santidad Bartolomé

Arzobispo de Constantinopla, Patriarca ecuménico

Con especial alegría, en la fiesta de San Andrés Apóstol, Patrono del Patriarcado Ecuménico, transmito mis sentimientos de profundo afecto, junto con la seguridad de mis oraciones por Su Santidad, querido hermano en Cristo y por la Iglesia confiada por nuestro Señor a vuestro cuidado pastoral. También extendiendo cordiales saludos a los miembros del Santo Sínodo del Patriarcado Ecuménico, al clero, a los monjes y monjas, y a todos los fieles reunidos en la Iglesia Pa-

triarcal de San Jorge para la solemne celebración en honor de San Andrés, el primer llamado y hermano de San Pedro.

El intercambio de delegaciones entre la Iglesia de Roma y la Iglesia de Constantinopla, con motivo de sus respectivos días de fiesta, se ha convertido en una gozosa costumbre a lo largo de los años y expresa el vínculo profundo que une a nuestras dos sedes. Aunque los siglos de malentendidos mutuos, las diferencias y el silencio podrían haber comprometido esta relación, el Espíritu Santo, Espíritu de unidad, nos ha permitido recomenzar un diálogo fraternal. Un diálogo que fue reanudado definitivamente por nuestros venerables predecesores, el Patriarca Atenágoras y el Papa San Pablo VI, y nos ha permitido redescubrir los lazos de comunión que siempre han existido entre nosotros.

Nuestras Iglesias han salvaguardado la tradición apostólica con gran cuidado, junto con las enseñanzas de los primeros Concilios Ecuménicos y de los Padres de la Iglesia, a pesar de las diferencias desarrolladas en las tradiciones locales y en las formulaciones teológicas, que deben ser comprendidas y aclaradas con mayor profundidad. Al mismo tiempo, ambas Iglesias, con un sentido de responsabilidad hacia el mundo, han sentido esa llamada urgente, que atañe a cada uno de nosotros que hemos sido bautizados, a proclamar el Evangelio a todos los hombres y mujeres. Por esta razón, hoy podemos trabajar juntos en la búsqueda de la paz entre los pueblos, por la abolición de todas las formas de esclavitud, por el respeto y la dignidad de todo ser humano y por el cuidado de la creación. Con la ayuda de Dios, a través del encuentro y el diálogo en nuestro camino juntos durante los últimos cincuenta años, ya experimentamos estar en comunión, a pesar de que todavía no sea plena y completa.

La búsqueda del restablecimiento de la comunión plena es ante todo una respuesta a la voluntad de nuestro Señor Jesucristo, quien en la víspera de su Pasión oró para que sus discípulos “sean todos uno” (*Jn 17, 21*). Unidos, damos una respuesta más efectiva a las necesidades de tantos hombres y mujeres de nuestro tiempo, especialmente aquellos que sufren de pobreza, hambre, enfermedades y guerra. Aquí expresaría mi profunda gratitud a Su Santidad por su presencia en la Jornada de Oración y Reflexión por la paz en Oriente Medio, celebrada el pasado 7 de julio en Bari, a la que asistieron los Jefes de las Iglesias, o sus representantes, de esa zona tan problemática. Es una fuente de gran consuelo compartir con Su Santi-

dad las mismas preocupaciones por la trágica situación de nuestros hermanos y hermanas en la región.

En un mundo herido por el conflicto, la unidad de los cristianos es un signo de esperanza que debe irradiar de manera más visible. Con esto en mente, también le aseguro a Su Santidad mi oración para que Dios, fuente de reconciliación y paz, nos conceda a los cristianos “tener todos unos mismos sentimientos, ser compasivos, amarnos como hermanos” (IP 3, 8). Dios nos ha llamado para esto, para que podamos “heredar la bendición” (IP 3, 9).

Confiando en la intercesión de nuestros patronos, San Pedro y San Andrés, le aseguro a Usted y a todos los fieles del Patriarcado Ecuménico mis renovados y mejores deseos, en nombre de toda la Iglesia Católica. Con sentimientos de profunda estima y afecto fraterno, confiando también en sus propias oraciones, intercambio con Su Santidad un abrazo de paz en Cristo nuestro Señor. *Boletín de la Oficina de Prensa de la Santa Sede, 30 de noviembre de 2018.*

Conferència Episcopal Espanyola

Asamblea Plenaria 112

Nota de prensa

La Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española (CEE) ha celebrado su 112 reunión del 19 al 23 de noviembre. El miércoles, día 21, los obispos elegían a Mons. Luis Javier Argüello García nuevo secretario general, tras cumplir los cinco años de mandato José Mª Gil Tamayo.

El viernes 23 de noviembre, el nuevo secretario general, junto con el vicesecretario para Asuntos Económicos, Fernando Giménez Barriocanal, han informado en rueda de prensa de los trabajos de la Plenaria.

Información de la Asamblea Plenaria

Han participado todos los obispos miembros de pleno derecho, excepto el obispo de Palencia, Mons. **Manuel Herrero Fernández**, que no ha podido estar presente por motivos de salud.

Sesión inaugural

El Presidente de la CEE, cardenal Ricardo Blázquez, inauguraba la Asamblea el lunes 19 de noviembre. En su discurso recordó al obispo emérito de San Sebastián, Mons. José María Setién, y al director de la Comisión Episcopal de Misiones, Anastasio Gil, fallecidos el pasado mes de julio y septiembre, respectivamente. Después,

como es habitual, tomó la palabra el nuncio apostólico en España, Mons. Renzo Fratini.

Jornada de oración por las víctimas de abusos

La concelebración eucarística tenía lugar el martes 20 de noviembre a las 13.00 h. presidida por Mons. Renzo Fratini, que ha cumplido sus bodas de plata episcopales. Este día se celebraba la II Jornada de Oración por las Víctimas de Abusos y, la Plenaria, se sumó dando a la Eucaristía un sentido penitencial y de petición de perdón por los abusos a menores.

Elección del secretario general

El proceso de elección de secretario general comenzaba el martes por la tarde con la reunión extraordinaria de la Comisión Permanente para la elección de los candidatos: el sacerdote Jorge Fernández Sangrador, vicario general de la diócesis de Oviedo; Mons. Luis Argüello García, obispo auxiliar de Valladolid; y el sacerdote Carlos López Segovia, vicesecretario para Asuntos generales de la CEE. El miércoles por la mañana, la Plenaria elegía secretario general, en la primera votación, a MONS. LUIS J. ARGÜELLO GARCÍA.

Mes extraordinario misionero

El presidente de Obras Misionales Pontificias, Mons. Giovanni Pietro Dal Toso, ha presentado a los obispos españoles una ponencia sobre el Mes Extraordinario Misionero, convocado por el papa Francisco para el mes de octubre de 2019. Una iniciativa para conmemorar el centenario de la promulgación de la Carta Apostólica *Maximum Illud* del papa Benedicto XV (30/11/1919) sobre la propagación de la Fe católica.

Aplicación del documento *Cor Orans* en España

Por su parte, el presidente de la Comisión Episcopal para la Vida Consagrada, Mons. Jesús E. Catalá Ibáñez, ha informado a la Plena-

ria sobre la aplicación del Documento *Cor Orans* de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica, que se hizo público el pasado 15 de mayo.

En España, según datos de diciembre de 2017, hay 801 monasterios de vida contemplativa (35 masculinos y 766 femeninos) y 9.195 religiosos y religiosas (340 masculinos y 8.855 femeninas). Según los datos que se están recopilando, en los monasterios españoles hay aproximadamente 150 postulantes; 250 novicias y 450 profesas temporales. En las congregaciones religiosas femeninas habría alrededor de un 26% de extranjeras.

Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis

Mons. Joan Enric Vives Sicilia, presidente de la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, ha informado sobre los trabajos de redacción de la *Ratio nationalis* para adecuar la formación en nuestros seminarios a las directrices que ha marcado la Congregación para el clero en la “*Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*. El Don de la vocación presbiteral” (diciembre de 2016). La Asamblea Plenaria ha aprobado el trabajo que se estaba realizando, que con las aportaciones de los obispos fruto del diálogo, volverá a ser presentado a los obispos para su aprobación en una próxima Asamblea Plenaria.

Proyecto de reforma de la CEE

Los obispos han estudiado el proyecto de reforma de la CEE conforme a la ponencia que ha elaborado un equipo de trabajo creado al efecto. Se acuerda que la ponencia presentada sirva como documento base para la reforma de los estatutos de la CEE.

Otros temas del orden del día

La Plenaria ha aprobado la terna que presentará a Roma para elegir nuevo director nacional de Obras Misionales Pontificias en España, tras el fallecimiento de Anastasio Gil. También han dado el visto bueno a los textos litúrgicos de la Bienaventurada Virgen

María, Madre de la Iglesia que ha presentado la Comisión Episcopal de Liturgia, tras el decreto vaticano que instituye la Bienaventurada Virgen María, Madre de la Iglesia como memoria obligatoria el lunes después de Pentecostés.

También han recibido información sobre la Casa de Santiago en Jerusalén y la Instrucción de Reforma de los Estudios de derecho canónico, a raíz del *Motu Proprio Mitis Iudex Dominis Iesus*. Se ha estudiado y aprobado la Reforma de los Estatutos de CONCAPA.

Los presidentes de las Comisiones Episcopales han informado sobre sus actividades y sobre el cumplimiento del Plan Pastoral, en lo que le corresponde a cada una.

Asociaciones nacionales

Se han aprobado los estatutos y la constitución como persona jurídica privada de:

- Fundación Educativa Sofía Barat.
- Fundación Educativa Franciscanas de la Inmaculada.
- Fundación Educativa Madre Micaela Hermanas de la Doctrina Cristiana (HHDC) Se ha aprobado la modificación de estatutos de:
- Fundación educativa Franciscanas Ana Mogas.
- Fundación pía autónoma privada, de ámbito educativo, “Escolapias Montal”.
- Federación de Scouts católicos de Castilla-La Mancha.
- Scouts católicos de Canarias
- Constitución y aprobación de Estatutos de once JOCs territoriales (Juventud Obrera Cristiana).

Asuntos económicos

Como es habitual en la Plenaria de noviembre, se han aprobado los balances y liquidación presupuestaria del año 2017, los criterios de constitución y distribución del Fondo Común Interdiocesano y los presupuestos de la CEE y de los organismos que de ella dependen para el año 2019.

A) Fondo Común Interdiocesano

El Fondo Común Interdiocesano es el instrumento a través del cual se canaliza la distribución de la asignación tributaria a las diócesis españolas y otras realidades eclesiales.

La Asamblea Plenaria de noviembre de 2018 ha aprobado la Constitución y reparto del Fondo Común Interdiocesano en Ingresos (asignación tributaria, aportación de las diócesis) y Gastos (

Gastos

La **distribución del Fondo Común Interdiocesano** se realiza en dos bloques: unas partidas las ejecuta y distribuye la Conferencia Episcopal a sus finalidades respectivas; el resto son remitidas a las diócesis por distintos conceptos que miden las necesidades de fondos de las mismas. Este envío no constituye una aplicación directa de fondos sino un método para evaluar necesidades. Las cantidades que recibe cada diócesis se integran en su presupuesto diocesano para financiar el conjunto de necesidades:

1.- Envío a las diócesis. Las diócesis perciben fondos teniendo en cuenta los siguientes factores:

- a) Una cantidad lineal. Para atender gastos mínimos y beneficiar así a las diócesis más pequeñas.
- b) Módulos en función de los sacerdotes. Unos módulos calculados en función del número de sacerdotes de cada diócesis y su dependencia total o parcial del presupuesto diocesano.
- c) Módulos de atención pastoral. Se trata de módulos que tienen en cuenta el número de templos, la extensión de las diócesis, los habitantes y el tamaño medio de la parroquia.
- d) Seminarios. Se trata de un reparto establecido por la Comisión Episcopal de Seminarios en función de la existencia de centros de estudios, bibliotecas, pastoral vocacional, número de seminaristas, etc.

2.- Seguridad Social del Clero. Importe de las cotizaciones pagadas a la Seguridad Social por el conjunto de clérigos diócesis. Todos los clérigos diocesano cotizan por el salario mínimo interprofesional, de acuerdo con el Real Decreto 2398/1977, de 27 de agosto

de incorporación del Clero diocesano a la Seguridad Social. La Conferencia Episcopal realiza el pago centralizado de manera trimestral.

3.- *Retribuciones Señores Obispos.* Cantidad total empleada en la retribución de todos los Obispos de España. Se realiza una estimación del total del número de Obispos.

4.- *Ayuda a proyectos de rehabilitación y construcción de templos.* Se trata de una ayuda compensatoria a las entidades de la Iglesia por la pérdida de la exención de IVA en la construcción de templos. La Conferencia solicita todos los proyectos de ejecución de obra y concede el importe correspondiente al 50% del IVA de las nuevas construcciones y el 25% de las rehabilitaciones.

5.- *Centros de formación.* Total de ayudas a distintas instituciones de formación como la Universidad Pontificia de Salamanca, Facultades eclesíásticas, Colegio Español de Roma, Centro Montserrat en Roma y Casa de Santiago en Jerusalén.

6.- *Aportación a las Cáritas diocesanas.* Aportación extraordinaria con motivo de la crisis para las Cáritas diocesanas repartida proporcionalmente al envío a las diócesis.

7.- *Actividades pastorales nacionales.* Se trata de una partida para cubrir distintos proyectos aprobados por la Asamblea Plenaria en cada año.

8.- *Campañas de Financiación de la Iglesia.* Importe para invertir en las campañas de la *asignación* tributaria y día de la Iglesia diocesana.

9.- *Funcionamiento de la Conferencia Episcopal.* Aportación al presupuesto de mantenimiento de la estructura de la Conferencia Episcopal.

10.- *Actividades pastorales en el extranjero.* Incluye la aportación al Fondo Nueva Evangelización y las ayudas a las Conferencias Episcopales del Tercer Mundo.

11.- *Conferencia de religiosos.* Aportación a los fines generales de la CONFER.

12.- *Insularidad.* Ayuda para compensar gastos específicos de transporte de las diócesis con insularidad.

13.- *Instituciones Santa Sede.* Aportación a la Santa Sede (Óbolo de San Pedro) y al mantenimiento del Tribunal de la Rota.

14.- Fondo intermonacal. Se trata una partida destinada a ayudas puntuales a religiosas contemplativas en el pago de la seguridad social.

15.- Plan de transparencia. Se mantiene esta partida, que ya quedará integrada como una partida ordinaria mas del presupuesto, para atender a los distintos programas del Plan de Transparencia aprobado por la Conferencia Episcopal.

16.- Ordinariato de las Iglesias Orientales. Esta partida se ha habilitado para cubrir las necesidades pastorales específicas del nuevo ordinariato creado por el Santo Padre. Al igual que la anterior, quedará ya integrada de forma definitiva.

B) Presupuesto de la Conferencia Episcopal para 2019

El presupuesto de la CEE se presenta equilibrado en gastos e ingresos con un aumento del 2,69%. Las partidas de Actividades Pastorales se incrementan muy ligeramente. La partida de Gastos de Personal se incrementa ligeramente por encima de la media del resto de los gastos para atender a lo establecido en la regulación laboral y a las necesidades pastorales de la Conferencia. Los gastos de conservación y suministros, se incrementan para adaptarse a lo realmente realizado en ejercicios anteriores. El detalle, conforme al modelo normalizado para las instituciones diocesanas, es el siguiente:

Ingresos

1.- Aportaciones de los fieles. Con carácter general, la Conferencia Episcopal no es destinataria de fondos de aportaciones de fieles. Cuando alguien solicita dar un donativo, se reorienta a la Diócesis correspondiente. No obstante, este capítulo recoge alguna ayuda puntual.

2.- Asignación Tributaria. Se trata de la cantidad prevista en el Fondo Común Interdiocesano para la financiación parcial de las actividades de la Conferencia.

3.- Ingresos del Patrimonio. Figuran en este apartado:

- Los alquileres devengados correspondientes a las propiedades de la Conferencia Episcopal. Se han adaptado a la realidad de la situación actual.

- Los ingresos financieros procedentes de algunos fondos propios de la Conferencia que están invertidos en depósitos a plazo e instrumentos de renta fija de máxima seguridad. Se prevé una disminución de los mismos por la caída de los tipos de interés.
- Actividades económicas: Se trata fundamentalmente de la aportación de las editoriales de la Conferencia Episcopal (EDICE, BAC y Libros Litúrgicos), la revista *Ecclesia*, la gestión de derechos de autor, así como las tasas de expedición de títulos de idoneidad.

4.- *Otros ingresos corrientes.* Esta partida computa aportaciones de alguna institución religiosa, así como ingresos varios de gestión no encasillables en los otros grupos.

Gastos

1.- *Acciones pastorales.* Figuran aquí los presupuestos que se destinan para las distintas actividades realizadas por la Comisiones Episcopales, así como las aportaciones realizadas a algunos organismos Internacionales de la Iglesia (COMECE, CC EE, Comisión Internacional de Migraciones y Casa de la Biblia). Por último figuran también las aportaciones a las instituciones de “Acción Católica” y “Justicia y Paz”.

2.- *Retribución del Clero.* Se contemplan el total de retribuciones del clero que colabora de manera permanente o puntual en las actividades ordinarias de la Conferencia. Sus retribuciones permanecieron congeladas durante varios años, en el próximo ejercicio se incrementarán ligeramente.

3. *Retribución del personal seglar.* Se incluye en este apartado el total de retribuciones satisfechas a los trabajadores seglares de la Conferencia Episcopal, así como las colaboraciones satisfechas por trabajos puntuales. Las retribuciones del personal laboral están referenciadas al Convenio de Oficinas y despachos, con algunas adaptaciones.

4.- *Conservación de edificios y funcionamiento.* Incluye el importe satisfecho por el resto de conceptos: reparaciones, mantenimiento, material de oficina, suministros, etc.

Tarraconense

Reunió del SIJ amb el cardenal Omella

El Secretariat Interdiocesà de Joventut, organisme format pels delegats i delegades de joventut de Catalunya i Mallorca, es va reunir el dilluns 26 de novembre a Barcelona, presidits per Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona.

El cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, va acceptar la invitació dels delegats i delegades per a presentar unes línies de reflexió a propòsit del Sínode de bisbes sobre joventut, del qual ell ha estat un dels pares sinodals.

La reflexió i el diàleg posterior foren molt positius, aclarint que no podem separar Església i joves, és una mateixa realitat: Els joves són Església.

De la conversa en van sortir algunes idees clares: l'escolta i el deixar-se interpel·lar pels altres com a clau de conversió, eliminar els prejudici i les mirades negatives, i parlar en llibertat i amor. El cardenal Omella es va fer ressò del concepte sinodalitat, que convida a l'Església a caminar junta, a fer camí amb tots i totes, així com situar-nos més en una Església en sortida, missionera i menys autoreferencial. Per tant, el sínode ens vol apropar als deixebles d'Emmaús, i ens convida a acollir, escoltar, il·luminar i fer camí conjuntament.

Posteriorment, la reunió del SIJ va continuar amb els següents punts de l'ordre del dia: la preparació de la jornada de formació per a acompanyants d'adolescents i joves, la trobada europea a Taizé, la JMJ a Panamà i altres temes.

Catalonia Sacra es va presentar a la conferència internacional de patrimoni sacre «Déu ja no habita aquí?»

La conferència es va fer el 29 i 30 de novembre a l'Aula Magna de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Josep Maria Riba, director del SICPAS, ens responsable de Catalonia Sacra, va

intervenir davant de 400 representants d'arreu del món, reunits per reflexionar sobre la gestió integral del patrimoni arquitectònic de l'Església, així com de l'ús i la gestió dels edificis eclesiàstics quan ja no tenen culte. Riba va ser convidat a presentar aquesta iniciativa dels 10 bisbats amb seu a Catalunya, que va definir com «una invitació directa a visitar, sense preguntes ni diferències, el patrimoni de les nostres esglésies».

Sota l'atenta escolta del president del Consell Pontifici de la Cultura, el cardenal Jean Franco Ravasi, Josep Maria Riba va anar desgranant els orígens, les intencions, la mirada sobre el patrimoni, l'estructuració i els camps d'acció de Catalunya Sacra. Es va iniciar la presentació del projecte remarcant que no sortia del no-res, sinó que era la “darrera gran onada de promoció conjunta del patrimoni cultural de l'Església» a Catalunya, una voluntat que havia començat, cent anys enrere, amb la creació dels museus diocesans. Riba va citar bisbes del segle XIX, com Josep Morgades, Josep Messeguer o Ramon Riu; a Josep Maria Guix en el marc de la gran exposició dels anys 80 del segle passat “Millenum”; o a Francesc Pardo, com a President de Catalunya Sacra.

Per a Josep Maria Riba, el patrimoni cultural de l'Església s'ha de visualitzar i difondre més enllà dels catecúmens. Ha d'estar obert per «donar-ne raó», tot facilitant-ne «una bona comprensió» que reflecteixi «la manera d'entendre i viure la dimensió espiritual i la religiositat col·lectiva de desenes i desenes de generacions que ens han precedit». El director de Catalunya Sacra va insistir en la idea de veure en el patrimoni cultural “el mateix nervi diví sota pells molt diferents, creades per diferents circumstàncies històriques i socioeconòmiques”.

Noticiari i Comunicats

El sacerdote José María Gil Tamayo, nuevo obispo de Ávila

La Santa Sede hizo público, a las 12.00 h. del martes 6 de noviembre, que el papa Francisco había nombrado al sacerdote José María Gil Tamayo obispo de Ávila. Así había sido comunicado por la Nunciatura Apostólica en España a la Conferencia Episcopal Española (CEE). José María Gil Tamayo es, en la actualidad, secretario general de la Conferencia Episcopal Española.

Al mismo tiempo el Santo Padre ha aceptado la renuncia al gobierno pastoral de esta diócesis presentada por Mons. Jesús García Burillo, conforme al canon 401, parágrafo 1, del Código de Derecho Canónico.

La ordenación episcopal de José María Gil Tamayo tendrá lugar el próximo 15 de diciembre, sábado, a las 11.00 h. en la catedral de Cristo Salvador de Ávila.

Secretario general de la CEE desde 2013

Nacido el 5 de junio de 1957 en Zalamea de la Serena (Badajoz), José María Gil pertenece, desde su ordenación sacerdotal el 7 de septiembre de 1980, al clero de la archidiócesis de Mérida-Badajoz, en cuyo seminario realizó los estudios sacerdotales, licenciándose posteriormente en Estudios Eclesiásticos en la Facultad de Teología de la Universidad de Navarra.

Desarrolló su labor pastoral durante nueve años en pueblos de su diócesis como párroco, vicario parroquial y profesor de Religión. Se licenció en Ciencias de la Información en la Universidad de Navarra. En 1992 se hizo cargo de la dirección de la delegación de Medios de Comunicación y de la Oficina de Información de su diócesis, de la que es canónigo de la Catedral Metropolitana de Badajoz. Ha sido además delegado episcopal para el Patrimonio Cultural. También en su diócesis ha sido párroco “In solidum” de la parroquia de San Juan Bautista de Badajoz y miembro de los Consejos del Presbiterio y de Pastoral.

Ha sido profesor del título de postgrado de “Experto en Comunicación” de la Universidad Pontificia de Salamanca y de la Diplomatura en Comunicación Social, promovida en las diócesis cubanas por el Consejo Pontificio de las Comunicaciones Sociales y la Conferencia de Obispos Católicos de Cuba. Ha sido profesor visitante de la Universidad Católica de El Salvador y ha dictado conferencias en Puerto Rico.

En el ámbito internacional ha sido (2001-2011) experto del Comité Episcopal Europeo de Medios de Comunicación (CEEM); colaborador de la Red Informática de la Iglesia en América Latina (RI-IAL) y ha asesorado sobre temas de pastoral de las comunicaciones a los obispos de las Conferencias Episcopales de El Salvador y de Chile. Ha sido miembro del Comité internacional preparatorio del Congreso Mundial de TV Católicas, celebrado en Madrid en octubre de 2006, dirigiendo también la oficina de prensa de dicho evento.

Fue portavoz en lengua española de la XIII Asamblea Ordinaria del Sínodo de los Obispos, celebrado del 7 al 28 de octubre de 2012, y desempeñó la tarea de adjunto para lengua española del portavoz de la Santa Sede durante el periodo de renuncia de Benedicto XVI, sede vacante, cónclave y elección del papa Francisco, en febrero y marzo de 2013.

En la Curia Romana ha sido consultor del Consejo Pontificio de las Comunicaciones Sociales (2006-2016).

Durante 13 años (1998-2011) fue director del Secretariado de la Comisión de Medios de Comunicación Social de la Conferencia Episcopal Española. Ha dirigido también el Servicio de Información de la Iglesia católica en España (SIC). El 20 de noviembre de 2013 fue elegido secretario general de la Conferencia Episcopal Española.

Obispo de Ávila, desde 2003

Mons. Jesús García Burillo nació en Alfamén, provincia y archidiócesis de Zaragoza, el 28 de mayo de 1942. Tras finalizar la carrera de profesor de E.G.B., inició los estudios eclesiásticos en Valladolid, terminándolos en la Universidad de Comillas de Madrid. Fue ordenado sacerdote en Valladolid, el 25 de julio de 1971. En la misma Universidad de Comillas obtuvo, en 1970, la licenciatura en Teología y, en 1977, el doctorado en Teología Bíblica.

Fue ordenado obispo auxiliar de Orihuela-Alicante el 19 de junio de 1998. Recibió la ordenación episcopal en Alicante el 19 de septi-

embre del mismo año. El 9 de enero de 2003 fue nombrado obispo de Ávila y tomó posesión de la diócesis el 23 de febrero de 2003.

En la CEE es miembro de la Comisión Episcopal para el Patrimonio Cultural desde marzo de 2017. Presidió esta Comisión desde noviembre de 2009 hasta 2017. También ha sido miembro de las Comisiones Episcopales de Pastoral (1999-2002), de Relaciones Interconfesionales (1999-2005), del Clero (2005-2008), de Doctrina de la Fe (2008 a 2009) y para la Vida Consagrada (2008-2009).

Necrològica

Rev. José Adell Ortí, pvre
30-11-2018

El dia 30 de novembre de 2018 moria a l'hospital *Verge del a Cinta*, de Tortosa, el Rev. José Adell Ortí, sacerdot del nostre Bisbat de Tortosa. Mossèn José havia nascut el 15 de juliol de 1935 a la població d'Albocàsser (Castelló) i era fill únic de Juan Avelino Adell Miralles i de Humildad Ortí Roig. Cursà els estudis sacerdotals al Seminari Diocesà de Tortosa i rebé l'ordenació sacerdotal en grau de prevere el 29 de juny de 1958 de mans del bisbe diocesà Mons. Manuel Moll i Salord a la Capella Major del Seminari.

El seu ministeri pastoral començà, com a Vicari, a les parròquies de *l'Assumpció*, de Vinaròs (1958-1960) Ulldecona (1960-1962) i Càlig (1962-1965). De 1965 a 1969 regí, com a Cura Ecònom les parròquies de la Tinença de Benifassà: primer les del Boixà, Castell de Cabres i Coratxà; després les de la Pobla de Benifassà, el Ballestar i Fredes. Passat aquest temps, el bisbe Mons. Ricardo Mª Carles Gordó li encomanà ampliar estudis eclesiàstics a Roma. A la Pontifícia Universitat Gregoriana obtingué el Batxillerat en Teologia i al Pontifici Institut Bíblic la Llicència en Sagrada Escripura; aquests cinc anys a Roma (1970-1975) van ser la preparació per a la docència bíblica en el nostre Seminari a tota una generació de seminaristes; també a les novícies de les congregacions de Ntra. Sra. de la Consolació i de les Teresianes a través de *l'Escola de Teologia per a Religioses*. Aquesta docència se complementà amb la cura pastoral de les parròquies de Freginals (1975-1992) Benifallet (1992-214) i, puntualment, Ginestar i de Rasquera (1999-2000).

Els últims anys (2014-2018) els passà a la Residència Sacerdotal *Sant Miquel, arcàngel*, de Tortosa. A la capella de la Residència es celebrà la Missa exequial el dia 1 de desembre. Presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, concelebrada pels sacerdots residents i per altres preveres del bisbat i participada per familiars i amics, la celebració va ser íntima i senzilla, El Sr. Bisbe, en l'homília, ponderà els seixanta anys dedicats al Senyor i a l'Església. Una llarga vida (83 anys de vida i 60 de ministeri) lliurada humilment a Déu i als fidels que li van ser encomanats. Les seves despulles descansaran al cementiri del seu poble natal. Tant de bo que, com deia Sant Agustí (Sermó 256, 1-3) Mn José Adell Ortí pugui cantar l'Al·leluia eternament.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

PARAULES DE VIDA: L'Església, una gran família	565
L'Eucaristia dominical	566
La meta de la nostra esperança	568
El testimoniatge de la veritat	569
La Iglesia, una gran familia	570
La Eucaristía dominical	572
La meta de nuestra esperanza	573
El testimonio de la verdad	575
Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>Novembre 2018</i>	576

Secretaria General

Renovació del "Col·legi de Consultors"	578
--	-----

Crònica diocesana

Festa del Reservat. Seminari Diocesà de l'Assumpció	579
Campanya de les persones sense sostre "Ningú sense llar"	580
Recull de notícies publicades al setmanari "Vida diocesana". <i>Novembre</i>	583

SANTA SEU

Sant Pare

Mensaje del Santo Padre Francisco a la XXV Asamblea General de CONFER. <i>Madrid, 13-15 de noviembre de 2018</i>	590
Mensaje del Santo Padre Francisco a Su Santidad Bartolomé I, Patriarca Ecuménico, con ocasión de la festividad de San Andrés	592

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Asamblea Plenaria 112

Nota de prensa	595
Información de la Asamblea Plenaria	595
Sesión inaugural	595
Jornada de oración por las víctimas de abusos	596
Elección del secretario general	596
Mes extraordinario misionero	596
Aplicación del documento <i>Cor Orans</i> en España	596
Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis	597
Proyecto de reforma de la CEE	597
Otros temas del orden del día	597
Asociaciones nacionales	598
Asuntos económicos	598

TARRACONENSE

Reunió del SIJ amb el cardenal Omella.....	603
Catalonia Sacra es va presentar a la conferència internacional de patrimoni sacre «Déu ja no habita aquí?»	603

NOTICIARI I COMUNICATS

El sacerdote José María Gil Tamayo, nuevo obispo de Ávila	605
---	-----

NECROLÒGICA

Rev. José Adell Ortí, pvre. 30-11-2018.....	608
---	-----

Disponibile

Disponible

Disponible